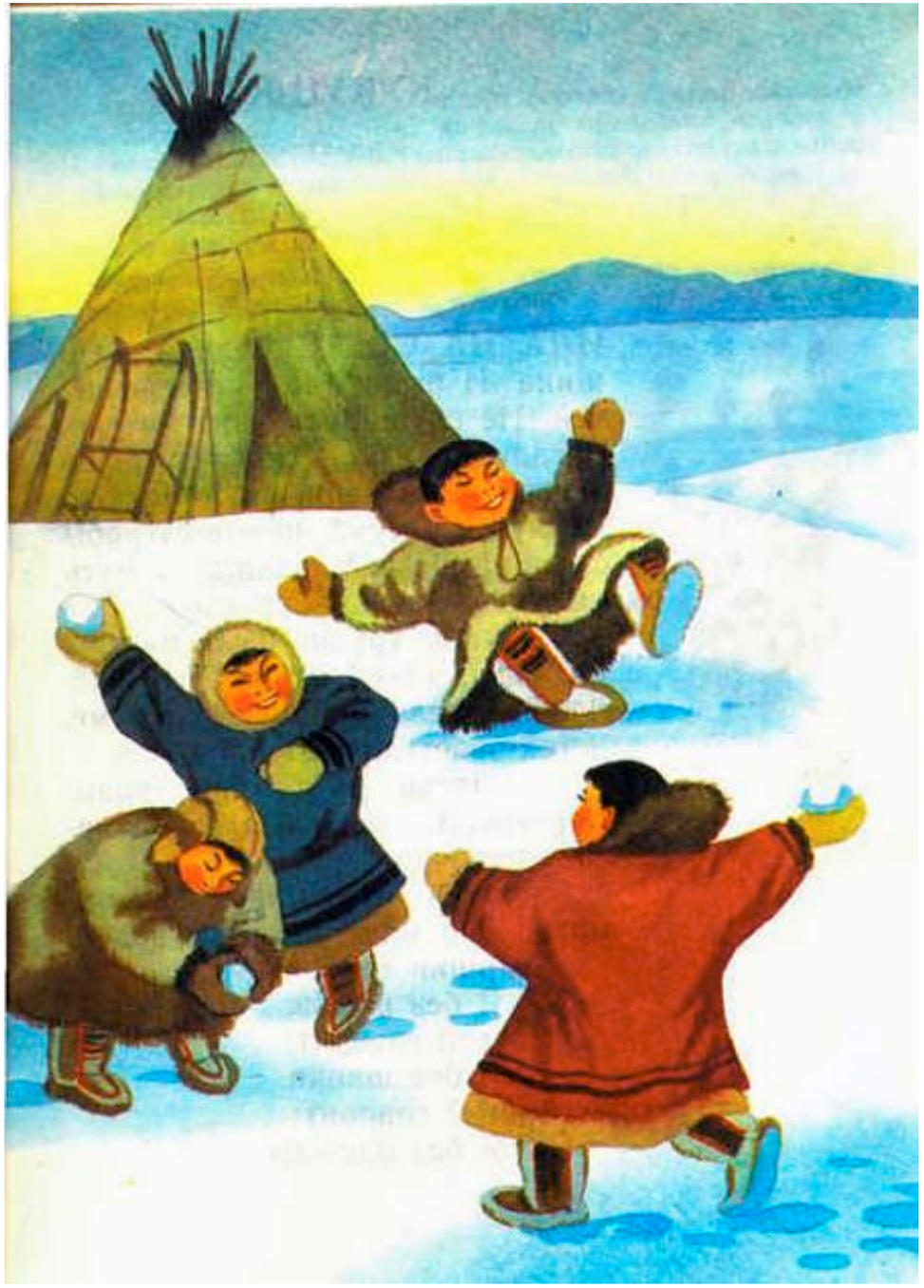

קוקיה

אגדה ננאית (מזרח רוסיה)
צייר גוסרוב.

חיה פעם אישה עניה. היו לה ארבעה בנים.
והילדים לא נשמעו לאמא, אצו, שיחקו בשלג
מבוקר עד ערב, ולא עזרו לאמא.
כשחזרו ליורטה היו מביאים ערמות שלג על
המגפיים, ואמא הייתה צריכה לנקות. בגדים שלהם
נרטבו והיא ייבשה אותם.
קשה היה לאמא. בגלל החיים הקשים חלתה.
שוכבת ביורטה, קוראת לילדים, מבקשת "ילדים,
תנו לי קצת מים. גרוני ניחר.תביאו לי מים לשתות."
ביקשה לא פעם ולא פעמיים, והילדים לא הלכו
להביא מים.
הבכור אומר "אין לי מגפיים".
השני אומר "אין לי כובע".
השלישי "אין לי מעיל".

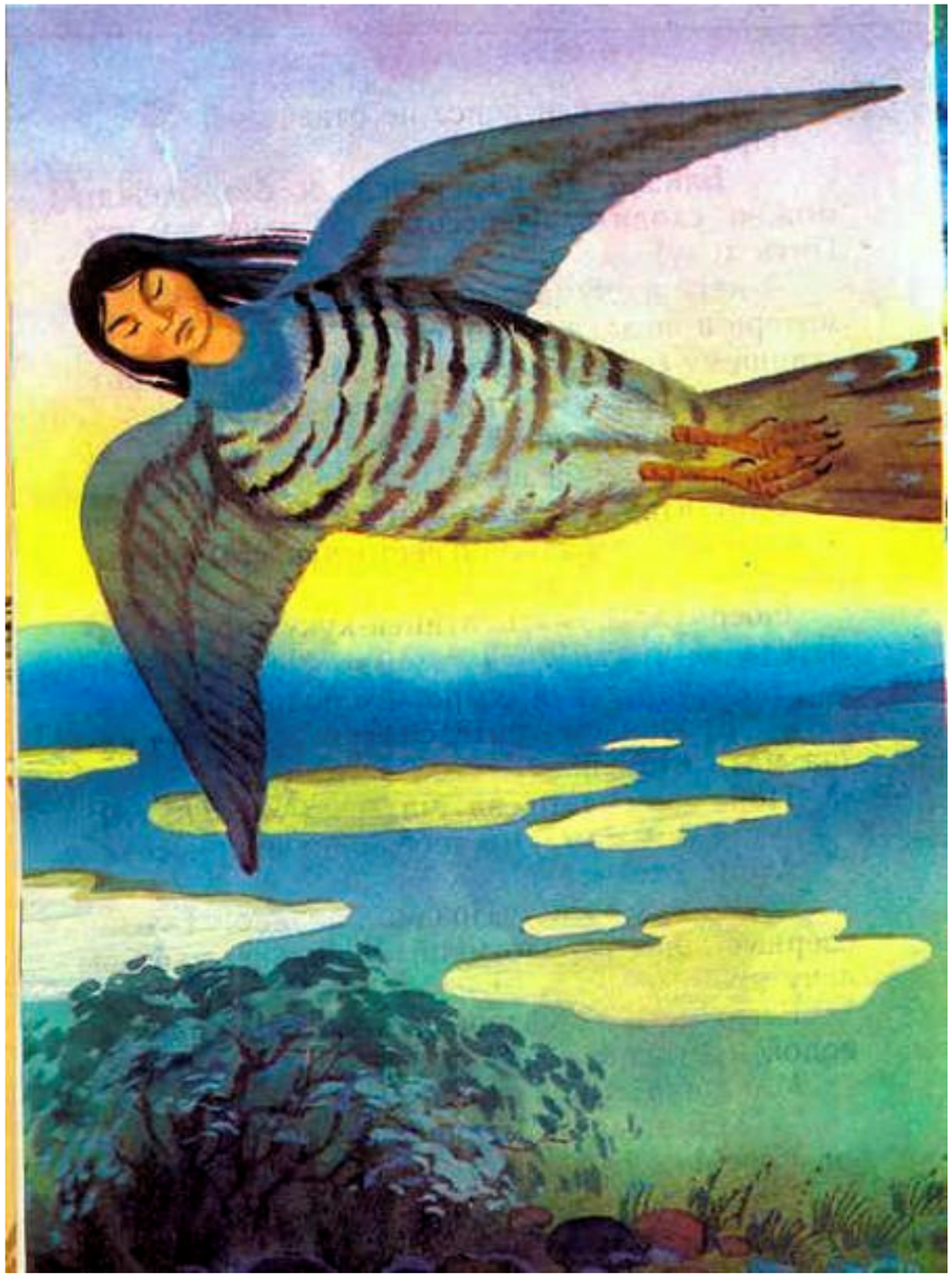

והרביעי, הצעיר ביותר בכלל לא עונה.
מבקשת אמא " הנהר לא רחוק, אפשר לגשת גם בלי מעיל. יבש לי בפה. אני רוצה לשתות!"
הילדים יצאו מהיורטה, שיחקו הרבה זמן ולא הביטו בכלל על אמא.
בסוף בן הגדול נעשה רעב. הציץ לתוך היורטה. ורואה - אמא עומדת באמצע ולובשת מעיל עור ארוך. והמעיל מעצמו מתכסה בצבע כמו פנינים.
אמא לוקחת לוח שעליו נוהגים לשטח שלחים, והלוח הופך לזנב של ציפור. אצבעון ברזל הופך למקור. במקום ידיים צומחות כנפיים.
אמא הופכת לציפור קוקיה ועפה מהיורטה.
הבן הבכור קרא "ראו אחים! אמא שלנו עפה כמו ציפור!"
רצו הילדים אחרי אמא וקוראים "אמא! אמא! נביא לך מים!"
והיא עונה "קו-קו, קו-קו! מאוחר, מאוחר! עכשיו לפניי מי האגמים. אעוף למים חופשיים!"

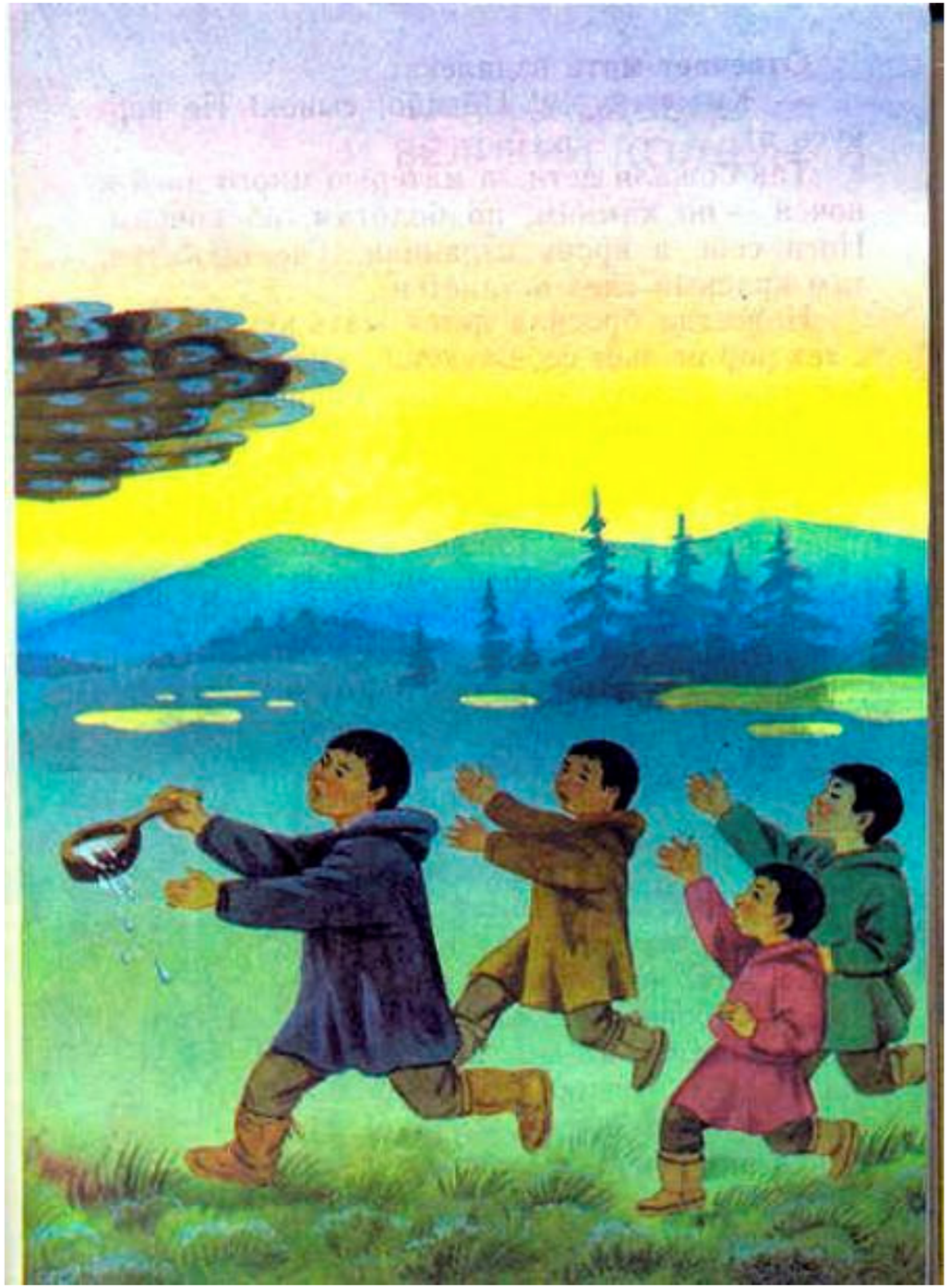

הילדים רצים אחרי אמא, קוראים לה, מראים קנקן מים. הבן הצעיר צועק "אמא! אמא! חזרי הביתה! הנה מים. תשתי!"
ואמא עונה מרחוק "קו-קו, קו-קו! מאוחר בני! לא אחזור כבר!"
כך רצו הילדים אחרי אמא במשך ימים ולילות רבים. עברו מעל אבנים, בין שיחים, דרך ביצות. רגליים שלהם נשרטו, דם זרם. איפה שרצו נשארו סימנים אדומים.
לתמיד עזבה אותם אמא-קוקיה.
ומאז קוקיה לא בונה לעצמה קן, לא מגדלת את הילדים שלה.
ומאז בטונדרה אזוב אדום צומח.